

Arrest

nr. 272 653 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 augustus 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 26 april 2018 bij arrest nr. X.

1.2. Op 7 augustus 2018 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. Dit verzoek wordt op 29 oktober 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

1.3. Op 1 februari 2019 dient verzoeker een derde beschermingsverzoek in. Op 30 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij dit derde beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 18 september 2020.

1.4. Op 4 november 2020 dient verzoeker voor de vierde maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit huidige volgend verzoek op 7 december 2021 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiiitische Arabier bent, en op 6 januari 1988 in de stad Najaf, Zuid-Irak, bent geboren. U groeide op in het ouderlijke huis in de Jadida Raba'a-wijk. U verliet Irak op 24 juli 2015 en dit uit vrees voor de familie van S.S.K.A.M.(...), een meisje met wie u een geheime (intieme) relatie had. Haar vader zou een leidinggevende zijn bij het sjiiitische 'Jaysh Al Mehdi' ('Mehdi-leger') en 'Saraya As Salam'. Voorts zou ze vier ooms hebben die werkzaam zijn bij de politie. Jullie zouden op een dag door één van haar ooms betrappt zijn en in het daaropvolgende tumult zou S.(...) ongelukkig ten val gekomen zijn en vervolgens aan een hersenbloeding zijn overleden. U kon ontkomen en verliet op aanraden van uw broer Irak. U reisde via Turkije, Griekenland en de Balkan-route naar België waar u op 9 augustus 2015 aankwam en op 11 augustus 2015 een eerste verzoek indiende.

Na uw vertrek vernam u nog dat u op 25 juli 2015 door uw stam verstoten en vogelvrij verklaard werd. Uw familie verliet kort nadien jullie woning en ze doken onder in Al Amir-wijk. Verder zou ook op 29 juli 2015 een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd omdat de familie van S.(...) u beschuldigde van moord op hun dochter.

Op 24 december 2016, bijna anderhalf jaar na uw vertrek uit Irak, werd uw neef R.H.J.A.A.(...) vermoord teruggevonden in de buurt van de luchthaven van Najaf. Het ging om een liquidatie door terroristen. U sluit niet uit dat de familie van S.(...) achter de aanslag zat. Eind mei 2017 werd uw tante opzettelijk aangereden door een politiewagen en daarna mishandeld door de agenten. U bent niet zeker of het incident iets met uw eigen zaak te maken heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 20/02/2007, kopie nationaliteitsbewijs dd. 23/02/2012, kopie pagina uit het paspoort, kopie verkiezingskaart, kopie identiteitskaart broer R.(...) dd. 09/03/2014, kopie voedselrantsoenkaart dd. 06/12/2013, kopie mail Duitse politie aangaande paspoort dd. 30/09/2015, kopie handelsvergunning dd. 01/03/2015, kopie registratie van handelszaak bij het ministerie dd. 01/03/2015, kopie verklaring van beroepsopleiding dd. 08/3/2015, kopie huurcontract winkelpand dd. 01/01/2015, kopie stamattest in verband met verstoting dd. 25/07/2015, kopie arrestatiebevel dd. 29/07/2015, psychisch attest dd. 05/07/2016, psychisch attest dd. 31/05/2017, kopie vluchtgegevens luchtvaartmaatschappij, medisch attest vaststelling van littekens dd. 13/07/2016, foto van de vlag van het stamverband, internetartikels in verband met het overlijden van R.(...), foto's van S.(...), videofragment in verband met het incident van de tante.

Op 17 juli 2017 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep en legde bijkomende stukken voor. Desondanks bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 26 april 2018 de beslissing van het CGVS (Arrest nr. 203053, dd. 26/04/2018). U ging niet in cassatieberoep.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 7 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde uw eerdere asielmotieven en legde bijkomende stukken voor. U verklaarde dat uw moeder werd geslagen en dat uw broer H.(...) naar de gevangenis werd gebracht. Ondertussen waren uw moeder en uw broers M.(...) en H.(...) naar Turkije gevlucht. U wilde hen naar België overbrengen.

Ter staving van uw volgend verzoek legde u volgende stukken voor: kopie nationaliteitsbewijs moeder (+ vertaling), kopie verblijfsvergunning van vader - Saoedi-Arabië, kopie nationaliteitsbewijs S.(...) (+ vertaling), kopie identiteitskaart S.(...) (+ vertaling), kopie rijbewijs vader - Saoedi-Arabië, kopie werkbadge van vader Saoedi-Arabië, attest psycholoog dd. 28/09/2018, kopie attest psycholoog dd. 26/09/2019.

Op 29 oktober 2018 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 1 februari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Vooreerst verwees u andermaal naar uw verklaringen die u in uw eerdere verzoeken had aangebracht en vreesde u nog steeds in Irak te worden vermoord of gearresteerd ten gevolge van uw relatie met S.(...). Daarnaast verklaarde u in België deelgenomen te hebben aan enkele demonstraties tegen de aanwezigheid van Iraanse milities in Irak, waarvan één voor de Iraakse ambassade en twee voor de Europese Commissie in Brussel. U hielp deze demonstraties ook mee te organiseren. Tot slot wees u op uw slechte medische situatie. Omwille van uw psychologische problemen deed u een aanvraag voor medische regularisatie (9ter) maar deze werd geweigerd door een foute handeling van uw advocaat.

Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende documenten neer: een print van een foto van het graf van S.(...) (+ Nederlandstalige vertaling), een usb-stick met daarop beelden van het graf van S.(...) en drie originele psychologische rapporten over uw posttraumatische stresssyndroom d.d. 22/01/2019, 30/01/2019 en 31/07/2019.

Op 31 januari 2020 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw derde verzoek en dit bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 4 november 2020 een vierde keer om internationale bescherming. U verklaarde nog steeds door een psycholoog te worden opgevolgd. U verklaarde dat u op 25 oktober 2020 deelnam aan een manifestatie voor de Iraakse ambassade in Brussel, dit om de overleden jonge Iraakezen te herdenken die deelnamen aan de protesten in Irak in 2019 en als protest tegen de Iraakse regering. U postte een video en een foto van de manifestatie op uw facebook. Een paar dagen later zou u in 'comments' op deze beelden beledigingen en bedreigingen ontvangen hebben van een zekere K.J.(...). U verwijderde deze en kreeg vervolgens bedreigingen en beledigingen via Messenger. U weet niet zeker wie de persoon is die u deze berichten stuurde maar u vermoedt dat hij gelinkt is aan de milities in Irak. U merkt hierbij ook op dat zelfs Theo Francken verklaarde dat het geweten is dat er mensen hier zijn die connecties hebben met de milities in Irak. U heeft zelfs hier schrik, als er iets gebeurd dan is er niemand om u te beschermen of te helpen. U bent hier al 5 jaar en hebt hier niets. U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak te zullen worden gedood, dit ook omdat uw mentaliteit en levensstijl veranderd zijn.

Ter staving van uw vierde verzoek legde u volgende stukken neer: kopie van screenshots van berichten die u kreeg via Messenger, een kopie van een attest aangaande de psychologische en psychiatrische begeleiding die u krijgt in België en twee kopieën van twee voorschriften voor Redomex.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legt weliswaar een kopie voor van een attest van de "VZW D'ici et D'ailleurs" waarin wordt gesteld dat u sinds 2016 op regelmatige basis psychologisch en psychiatrisch wordt opgevolgd en dit tengevolge chronische post-traumatische stress en legt twee kopieën van voorschriften voor medicatie voor. Dienaangaande dient allereerst te worden opgemerkt dat, los van het feit dat het attest melding maakt van het feit dat u lijdt aan post-traumatische stress, in dit attest op geen enkele manier verduidelijkt wordt op welke basis zij tot deze specifieke diagnose komen. Nergens blijkt dat hieraan grondig (neurologisch) onderzoek aan voorafging. Blijkt voorts dat zowel het attest alsook de geneesmiddelenvoorschriften allen dateren van 25 augustus 2020, i.c. 2 à 3 maanden voor uw vierde verzoek. U legt verder geen andere stukken voor waaruit blijkt dat u actueel en tot op heden, i.c. november 2021, nog steeds psychologische problemen heeft en wordt opgevolgd. Dient voorts nog te worden opgemerkt dat het wel opmerkelijk is dat u op datum van 25 augustus 2021 door dezelfde arts twee voorschriften voor Redomex zou verkregen hebben. Dit terzijde, uit de door u voorgelegde stukken blijkt, zoals reeds gezegd, niet dat u op heden nog steeds kampt met psychologische problemen en

omwille hiervan wordt opgevolgd noch dat u zonder specifieke steunmaatregelen niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Zulks blijkt bovendien ook duidelijk uit uw eigen antwoord wanneer u werd gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken of er bepaalde elementen zijn die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan de procedure 'internationale bescherming' kunnen belemmeren. U verklaarde hier zelf uitdrukkelijk dat er geen zulke elementen zijn.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich thans steunt op elementen die geen verband houden met de elementen die u aanhaalde in het kader van uw drie voorgaande verzoeken. U verklaart thans dat u in Brussel deelnam aan een betoging voor de Iraakse ambassade en vervolgens bedreigingen ontving via de sociale media. U vermoedt dat uw belager gelinkt is aan de milities in Irak en vreest, ingeval van een terugkeer, te worden gedood. U verwijst hierbij ook nog naar uw mentaliteitsverandering en verandering van levensstijl. Dient echter opnieuw te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van een nood aan internationale bescherming. Dat u mogelijks deelnam aan een betoging in oktober 2020 in Brussel wordt op zich (vooralsnog) niet betwist. Dat u omwille hiervan beledigingen en bedreigingen ontving van iemand die vermoedelijk gelinkt is aan milities in Irak, toont u echter niet aan. De voorgelegde screenshots van de berichten die u via Messenger ontving, kunnen niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen terzake. Immers, wie deze 'K.J.(...)' is, kan uit deze berichten geenszins worden afgeleid. Dat het hier gaat om een, zoals u beweert, persoon met invloed en die mogelijks gelinkt is aan de milities in Irak, betreffen dan ook loutere beweringen en vermoedens van uw kant. Dient voorts te worden opgemerkt dat aan dergelijke tekstberichten hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend temeer deze makkelijk kunnen gemanipuleerd worden en door éénieder op éénder welk moment kunnen opgemaakt worden. Dat u aldus omwille van uw deelname aan de betoging zou zijn bedreigd, toont u niet aan. U verklaarde overigens zelf dat u de bedreigingen die u ontving als 'comment' op uw posts betreffende de manifestatie op facebook verwijderde. Dat u aldus ingeval van een terugkeer naar Irak zal worden vermoord, kan niet worden weerhouden. Wat voorts nog uw vrees voor een terugkeer naar Irak betreft omwille van uw gewijzigde levensstijl en mentaliteitsverandering, moet eveneens worden opgemerkt dat u dienaangaande niet weet te overtuigen. Dient allereerst te worden vastgesteld dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen. U verduidelijkt noch preciseert bovendien in welke mate en op welke wijze uw levensstijl en mentaliteit zouden zijn veranderd. Evenmin verduidelijkt u noch toont u aan dat 'men' - u verduidelijkt daarenboven evenmin wie u precies zou moeten vrezen omwille hiervan ingeval van een terugkeer - in Irak hiervan op de hoogte zou zijn. Het mag duidelijk zijn dat het louter uiten van een vrees, zonder deze in concreto aan te tonen, niet kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Irak van januari 2021 (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/>

Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in [provincie X] te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde stukken, die allen hierboven reeds werd besproken en beoordeeld, kunnen voorgaande bevindingen niet weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: het KB CGVS), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel, van

het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Na een beknopte weergave van een aantal van voormelde wetsartikelen en bepalingen, wijst verzoeker er allereerst op dat het door hem neergelegde attest getuigt van posttraumatische stress in zijn hoofd en dat hij medicatie kreeg voorgeschreven. Hij klaagt aan dat deze documenten door de verwerende partij niet worden weerhouden en meent dat door “*de vaststellingen van professionelen*” terzijde te schuiven, verwerende partij onzorgvuldig gehandeld heeft.

Voorts benadrukt verzoeker dat de verwerende partij conform de maatstaven van het behoorlijk bestuur, een pertinente analyse hoort te maken van elk document. Hij licht toe dat dit inhoudt dat zij elk document zelfstandig zorgvuldig dient te onderzoeken en moet motiveren waarom, in voorkomend geval, het document in kwestie niet wordt weerhouden. Verzoeker citeert het arrest van de Raad van 25 april 2018 met nr. 202 954. Hij meent dat verwerende partij in casu geen gepast onderzoek gepleegd heeft.

Verzoeker laat voorts gelden dat hij een vrees voor vervolging kent omwille van zijn verwestering. Hij citeert hiertoe een paragraaf op pagina 82 uit de EASO Country Guidance aangaande Irak van 2021.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie geeft verzoeker te kennen dat de verwerende partij verwijst naar een COI Focus van januari 2021. Hij wijst erop dat nieuwe ontwikkelingen in Irak mee in acht moeten worden genomen en citeert relevante landeninformatie.

Tevens kaart hij de coronacrisis aan en de gevolgen hiervan op het vlak van armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen. Deze omstandigheden leiden volgens verzoeker tot een versterking van ISIS en dus tot onveiligheid.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Irak van januari 2021;
- EASO COI Report Irak: Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-

handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aan-

zienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoeker worden aangereikt die een ander licht werpen op de beoordeling gedaan in het kader van verzoekers derde beschermingsverzoek. Daar werd immers vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit voor verzoeker een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt:

“U legt weliswaar een kopie voor van een attest van de “VZW D'ici et D'ailleurs” waarin wordt gesteld dat u sinds 2016 op regelmatige basis psychologisch en psychiatrisch wordt opgevolgd en dit tengevolge chronische post-traumatische stress en legt twee kopieën van voorschriften voor medicatie voor. Dienaangaande dient allereerst te worden opgemerkt dat, los van het feit dat het attest melding maakt van het feit dat u lijdt aan post-traumatische stress, in dit attest op geen enkele manier verduidelijkt wordt op welke basis zij tot deze specifieke diagnose komen. Nergens blijkt dat hieraan grondig (neurologisch) onderzoek aan voorafging. Blijkt voorts dat zowel het attest alsook de geneesmiddelen-voorschriften allen dateren van 25 augustus 2020, i.c. 2 à 3 maanden voor uw vierde verzoek. U legt verder geen andere stukken voor waaruit blijkt dat u actueel en tot op heden, i.c. november 2021, nog steeds psychologische problemen heeft en wordt opgevolgd. Dient voorts nog te worden opgemerkt dat het wel opmerkelijk is dat u op datum van 25 augustus 2021 door dezelfde arts twee voorschriften voor Redomex zou verkregen hebben. Dit terzijde, uit de door u voorgelegde stukken blijkt, zoals reeds gezegd, niet dat u op heden nog steeds kampt met psychologische problemen en omwille hiervan wordt opgevolgd noch dat u zonder specifieke steunmaatregelen niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Zulks blijkt bovendien ook duidelijk uit uw eigen antwoord wanneer u werd gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken of er bepaalde elementen zijn die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan de procedure 'internationale bescherming' kunnen belemmeren. U verklaarde hier zelf uitdrukkelijk dat er geen zulke elementen zijn.”

Met de loutere stelling dat de commissaris-generaal “de vaststellingen van professionelen” terzijde heeft geschoven, kom verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het tegenspreken en bekristen van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die hier een ander licht op werpen. Er wordt niet betwist dat verzoeker in het verleden psychologische problemen heeft gekend en hij hiervoor in behandeling was. Uit de bijgebrachte psychologische verslagen kan echter niet blijken dat dit heden nog steeds het geval is noch dat hij zonder specifieke steunmaatregelen niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming.

Verzoeker maakte verder op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen dergelijke noden kenbaar (vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 17 november 2020). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden.

Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen bij de DVZ (verklaring volgend verzoek, 17 november 2020). Verzoeker kon immers op zelfstandige en functionele manier verklaringen en beschrijvingen geven. Hij vermeldde ook nergens dat zijn psychische gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Er liggen overigens geen nieuwe psychologische attesten voor.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerd heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Onderzoek van de nieuwe elementen

6.1. In zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij een ongeoorloofde (seksuele) relatie had met S. die aan het licht is gekomen waarna er een handgemeen heeft plaatsgevonden waarbij S. ernstig gewond is geraakt en daarna is overleden. Verzoeker is vervolgens gevlucht, is daarna uit zijn stam verstoten en er werd tegen hem een arrestatiebevel uitgevaardigd nadat de familie van S. hem had beschuldigd van moord op hun dochter. De commissaris-generaal wees dit beschermingsverzoek af wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd op 26 april 2018 bij arrest nr. 203 053.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek herhaalde verzoeker zijn eerdere vluchtmotieven en legde hij bijkomende stukken voor. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek niet ontvankelijk daar verzoeker enkel zijn verklaringen herhaalde die hij reeds in het verleden uiteenzette, wat niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In zijn derde verzoek verwees verzoeker andermaal naar zijn verklaringen en vrees om in Irak te worden vermoord of gearresteerd omwille van zijn relatie met S. Daarnaast verklaarde hij te hebben deelgenomen aan enkele demonstraties tegen de aanwezigheid van Iraanse milities in Irak en verwees hij ook nog naar zijn medische situatie. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek niet ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 241 200 van 18 september 2020.

Op 4 november 2020 diende verzoeker zijn huidig volgend verzoek in. Hij verklaarde dat hij op 25 oktober 2020 deelnam aan een manifestatie voor de Iraakse ambassade in Brussel, dit om de overleden jonge Irakezen te herdenken die deelnamen aan de protesten in Irak in 2019 en als protest tegen de Iraakse regering. Naar aanleiding van een video en een foto van de manifestatie die hij op facebook postte, zou hij in 'comments' op deze beelden beledigingen en bedreigingen hebben ontvangen van een zekere K.J. Verzoeker vermoedt dat hij gelinkt is aan de milities in Irak.

In geval van een terugkeer naar Irak, vreest hij te zullen worden gedood, dit ook omdat zijn mentaliteit en levensstijl veranderd zijn.

Verzoeker verklaarde tevens dat hij nog steeds door een psycholoog wordt opgevolgd.

Ter staving van zijn huidig vierde verzoek legde hij volgende stukken neer: een kopie van screenshots van berichten die hij kreeg via Messenger, een kopie van een attest aangaande de psychologische en psychiatrische begeleiding die hij krijgt in België en twee kopieën van twee voorschriften voor Redomex.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

6.3. Wat betreft verzoekers deelname aan betogingen werd in eerder arrest nr. 241 200 van 18 september 2020 gesteld: *"Verder wijst de commissaris-generaal erop dat zelf als zou worden aangenomen dat verzoeker deelnam aan demonstraties het louter deelnemen aan en mee helpen organiseren van deze demonstraties niet noodzakelijk betekent dat hij hierom enige vrees ten aanzien van zijn land van herkomst, Irak, zou dienen te koesteren. Er is volgens de commissaris-generaal niets dat erop wijst dat de Iraakse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn deelname aan deze demonstraties, dan wel dat hij omwille van deze activiteiten enig probleem zou kennen in geval van terugkeer naar Irak. Een loutere algemene stelling dat hij zal worden vermoord omdat er in Irak altijd mensen worden vermoord door gewapende milities en anderen, heeft geen enkele betrekking op verzoekers persoon en is eveneens een blote bewering. Het verwijzen naar de algemene situatie volstaat dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Ook deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Door louter te herhalen dat hij heeft deelgenomen aan demonstraties, kan verzoeker deze bevindingen niet ernstig weerleggen."*

In navolging van de commissaris-generaal, betwist de Raad voorts nog niet dat verzoeker deelnam aan een betoging in Brussel in oktober 2020. Dat verzoeker om deze reden beledigingen en bedreigingen ontving van iemand die vermoedelijk is gelinkt aan milities in Irak, wordt evenwel niet aannemelijk gemaakt. De Raad stelt vast dat de voorgelegde screenshots van de berichten die verzoeker via Messenger ontving, weliswaar nieuwe elementen zijn doch geen elementen die de kans aanzienlijk grotere maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gemotiveerd als volgt: *“Immers, wie deze 'K.J.(...)' is, kan uit deze berichten geenszins worden afgeleid. Dat het hier gaat om een, zoals u beweert, persoon met invloed en die mogelijks gelinkt is aan de milities in Irak, betreffen dan ook loutere beweringen en vermoedens van uw kant. Dient voorts te worden opgemerkt dat aan dergelijke tekstberichten hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend temeer deze makkelijk kunnen gemanipuleerd worden en door éénieder op éénder welk moment kunnen opgemaakt worden. Dat u aldus omwille van uw deelname aan de betoging zou zijn bedreigd, toont u niet aan. U verklaarde overigens zelf dat u de bedreigingen die u ontving als 'comment' op uw posts betreffende de manifestatie op facebook verwijderde. Dat u aldus ingeval van een terugkeer naar Irak zal worden vermoord, kan niet worden weerhouden.”*

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de commissaris-generaal wel degelijk een gedegen en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte documenten. Hij is evenwel terecht tot de conclusie gekomen dat aan deze documenten om bovenvermelde redenen geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bijgevolg kunnen deze stukken op zich verzoekers kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die van het tegendeel overtuigen.

6.4. Wat voorts verzoekers vrees voor een terugkeer naar Irak betreft omwille van zijn gewijzigde levensstijl en mentaliteitsverandering, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker hier niet weet te overtuigen: *“Dient allereerst te worden vastgesteld dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen. U verduidelijkt noch preciseert bovendien in welke mate en op welke wijze uw levensstijl en mentaliteit zouden zijn veranderd. Evenmin verduidelijkt u noch toont u aan dat 'men' - u verduidelijkt daarenboven evenmin wie u precies zou moeten vrezen omwille hiervan ingeval van een terugkeer - in Irak hiervan op de hoogte zou zijn. Het mag duidelijk zijn dat het louter uiten van een vrees, zonder deze in concreto aan te tonen, niet kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.”*

Met het wederom louter volharden in zijn eerdere verklaringen en het verwijzen naar het EASO-rapport van januari 2021, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die hierover anders doen denken. De Raad herinnert eraan dat de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Het enkel voorleggen van documenten van louter algemene aard die verder geen betrekking hebben op zijn persoon en waarbij een concreet verband met zijn eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Verder wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker moet zijn beschermingsverzoek op individuele wijze staven en aantonen dat er in zijn geval onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen. De Raad ontwaart in het dossier van verzoeker geen elementen die hierop wijzen.

Het loutere gegeven dat verzoeker zich in Irak zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen vervolging noch ernstige schade. Dergelijke gevraagde aanpassingen aan de zich reeds geëigende westerse levensstijl maken op zich geen inbreuk uit op zijn fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst wegens zijn afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen, net als eenieder die na een periode van afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Irak, maar het enkele feit dat hij zich in zijn land van herkomst zou dienen te conformeren aan bepaalde

restricties, die zijn gebaseerd op de in dat land heersende culturele normen en waarden en algemene geldende regels, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

6.3. Waar verzoekster verwijst naar de gevolgen van de COVID-19-pandemie zoals armoede en gebrek aan medische infrastructuur en middelen, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c); RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder deze te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de gezondheidssituatie en de economische crisis in Irak hem persoonlijk treffen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de extreme gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd op zichzelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoeker suggereren.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij in Irak geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

6.6. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf, gelegen in Zuid-Irak, moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 23 maart 2022 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Najaf verder aangevuld en geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Op basis van deze aangevulde en geactualiseerde informatie zet zij het volgende uiteen:

"Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats

in en rond de stad Jurf al-Shakhr, gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van de stad op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. Anno 2021 is Jurf al Sakhr nog steeds in handen van de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah. Het is de oorspronkelijke soennitische bevolking nog steeds niet toegestaan om terug te keren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer interof intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Hoewel de autoriteiten moeilijkheden ondervinden om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld dat wordt aangewend door de sjiiitische milities is meer gericht van aard. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid- Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Najaf geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Najaf louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 146-147).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Najaf is gesteund. Waar hij nog verwijst naar de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit de bestreden beslissing en de aanvullende nota dat met deze gegevens reeds genoegzaam rekening werd gehouden.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Najaf nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Najaf. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekende partij om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoekende partij de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is.

6.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

6.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES